

COMPACT

BIJDAGEN ►

Rob Cobben, Wiel Beijer, Bart Ebisch, Niels Guns, Roy Mevissen, Frans Pasma en Paul van der Steen

Joe Jackson Band

it Always (uit 1992 al-
!) nog lieten bedienen
een gruntende, keelro-
ende, grommende beer
een metalzanger, zwaait
ijke zangeres Anneke
Giersbergen op *Souvenirs*
gebracht op het eigen
honauf-label) de scepter
en onweerstaanbare Si-
Ongelofelijk eigenlijk
goed The Gathering zich
keer weer uit hun eigen
ieuwingsdrang slaat.
Souvenirs is een schoonheid
een plaat op het trip-
berige af. Zware gitaren
n voorgoed uit het cre-
in de voormalige me-
ads te zijn geschrapt.
instrumentale wendin-
verrassen ook nog na
dere luisterbeurten.
Gathering mag zich nog
s het paradepaardje
le Nederlandse gothic-
noemen, hoewel niet
n dat genre de muziek
e band dekt. (NG)

Theory of a Deadman

Wat weten we van Chad Kroeger? Dat hij het zelfingenomen boegbeeld is van Nickelback. En dat hij af en toe nét iets te ver gaat met zijn grootspraak. We weten ook dat de Canadees en zijn band (te) makkelijk scoort met hun opgepompte spierballenrock. Maar Kroeger doet meer. Heeft een eigen label en is ook producer. Van *Theory of a Deadman* bijvoorbeeld dat het gelijknamige debuut (Roadrunner/604) heeft uitgebracht. Vanaf de eerste track van dat viertal speel je een spelletje dat zoek-de-tien-verschillen-met-Nickelback heet. Erg veel vind er je trouwens niet want *Theory of a Deadman* klinkt namelijk net zo pompeus en opgeblazen. Sterker nog, als je

de cd hebt uitgezeten druk je meteen weer op start. Niet omdat de plaat zo geweldig is, maar om te kunnen ontdekken of Kroeger het stiekem toch niet zelf ingezongen heeft. Het lijkt er verdomd veel op dat hij zich zelf heeft willen klonen. Dat maakt hem naast zelfingenomen ook nog eens staatsgevaarlijk. (RM)

Anders Parker

Geen idee waar de liedjes op de solo-cd van Anders Parker over gaan. Maar goed dat de voorman van de eigenzinnige alternatieve countryband Varnaline zelf een verklaring geeft op zijn website. Een bevroren meer in Vermont inspireerde hem tot *Songs In A Northern Key* (Munich), en dan vooral het gekraak van het ijs. Daar liet hij Steve Earle en Ray Kennedy als producers op los. Dan weet je dat er met muziek gestoeid wordt. Een gitaar die een eenvoudig doch onweerstaanbaar effectje meekrijgt, drums die de opnamemeter rood doet uitslaan, een vervormde naar de achtergrond verdrongen elektrische gitaar in combinatie met een sterke melodie, allemaal bedoeld om die donkere, mysterieuze sfeer te creëren van dat ijs tafereel in Vermont. Resulteert in een mooi-gedegen mix van alternatieve pop, furieuze punkrock en broos-lieflijke singer-songwriting. Zo moeilijk is de wereld van Anders Parker dus ook weer niet te doorgronden: muziek klinkt als, euhhhh, ijs. (BE)

Värttinä

Al twintig jaar waken de dames van Värttinä over het Kareelische erfgoed uit Oost-Finland. Pakkende samenzang en verrassende ritme-wendingen zijn het handelsmerk geworden van dit energieke gezelschap uit Scandinavië. Na diverse geslaagde en minder geslaagde experimenten met elementen uit folk, pop, jazz

en rock keert Värttinä op het nu verschenen, tiende album *Iki* (Music and Words) terug naar de roots. De plaat is vrijwel zonder overdubs opgenomen en er is in de studio nauwelijks gesleuteld aan de opnames. *Iki* roept daardoor de sfeer op van een live-opname. Verdwenen is de bij vlagen bombastische muzikale begeleiding. Slechts akoestische instrumenten zorgen voor de ritmische ondersteuning. Daardoor richt alle aandacht zeer op de mescherpe, maar loepzuivere stemmen van de drie zangeressen. Mooie luistermuziek met een dansbare surprise. (RC)

Loet van der Lee

Wat je noemt een ambitieus project. Loet van der Lee onderstreept met *Holland in jazz. Ode to the twelve provinces* (Munich Records) zijn Nederlandse roots. Met een paar trefwoorden van de trompettist werden twaalf componisten aan het werk gezet om de sfeer van hun landsdeel muzikaal te treffen. Ik maak me sterk dat ook maar één geblinddoekte luisteraar bij elk stuk de bijbehorende provincie kan noemen. Maar de aanpak heeft wel een zeer gevarieerde cd opgeleverd. Iemand als Gerry Arling (van het duo Arling & Cameron) levert vanzelfsprekend iets heel anders dan bigbandman Henk Meutgeert. Ook het handschrift van Horstenaar Egbert Derix (Searing Quartet) klinkt duidelijk door in *La caverne*, de mystieke en ingetogen ode aan Limburg die de plaat afsluit. Voor extra afwisseling zorgen de steeds wisselende bezettingen. Het kwartet van Van der Lee krijgt versterking van diverse gasten. De ietwat ronkerige zangteksten over Noord-Holland en Friesland van Jeroen Zijlstra zijn wat minder geslaagd. Maar bijdragen als die van gitarist Anton Goudsmit en trombonist Bert Boeren zijn een verrijking. (PvdS)